

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa E. S.
przeciwko O. Sp. z o.o. z siedzibą w W.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd

Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 czerwca 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na jej oczywistą zasadność.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi wobec tego wykazać, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, że zastosowanie powołanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa, których naruszenie w jej ocenie ma

skutkować oczywistą zasadnością skargi, było – w okolicznościach sprawy ustalonych przez Sądy obu instancji – oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

Po pierwsze, wbrew twierdzeniu skarżącej nie doszło do naruszenia art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c. mającego polegać na tym, że Sąd drugiej instancji miał wydać wyrok wyłącznie w oparciu o ustalenia poczynione przez siebie z pominięciem wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd pierwszej instancji. Twierdzeniu takiemu przeczy sama skarżąca podkreślając, że „z jednej strony [sąd odwoławczy] uznał w zdecydowanej większości ustalenia faktyczne i ocenę tego stanu przez Sąd I instancji jako prawidłowe; z drugiej strony – dokonał zupełnie innej interpretacji przepisów prawa materialnego w kontekście tak ustalonego stanu faktycznego”. Do istoty postępowania apelacyjnego należy to, że Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę, wobec czego musi dokonać własnej oceny żądania pod kątem prawa materialnego, która może być taka sama jak ocena, której dokonał Sąd pierwszej instancji, albo odmienna (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55). Z oczywistych względów zmiana oceny prawnej przez Sąd drugiej instancji nie ma nic wspólnego ze stosowaniem przepisów art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c.

Po drugie, podniesione w skardze zarzuty naruszenia prawa, w tym przede wszystkim zarzuty naruszenia prawa materialnego, w dużej mierze są polemiką z ustaleniami faktycznymi dokonanymi w sprawie, co w postępowaniu ze skargi kasacyjnej jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Po trzecie, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. dotyczy oceny dowodów. W skardze kasacyjnej takie zarzuty są niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Odrębnie należy wskazać, że skarżąca wprawdzie nie powołuje się na przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), to jednak wspomina o tym w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jej skargi do rozpoznania. Należy wobec tego podkreślić, że analiza okoliczności sprawy i toku postępowania nie pozwala na przyjęcie jakiegokolwiek prawdopodobieństwa, że postępowanie było dotknięte nieważnością postępowania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i z art. 398²¹ k.p.c.

aj